

Dagbog 10

For perioden da jeg "tilfældigt" traf
Atchara i 1996

Forord

Denne dagbog er min tiende dagbog der beskriver mit møde med Atchara og efterfølgende bryllup.

Der kan forekomme udtalelser der måske nok er lidt hårde, men det er de tanker jeg havde om denne periode og de mennesker jeg var omgivet af.

Denne dagbog er ikke tiltænkt for at skade nogen, men mere for at fortælle om mit liv og oplevelser.

Der er episoder og oplevelser jeg har valgt ikke at videregive, da disse måske sårer mere end de gavner – både for mig selv, men så sandelig også overfor de involverede parter.

God fornøjelse med læsningen!

Kaj Heydt Jørgensen

Indholdsfortegnelse

- 1996 Min polterabend**
- 1996 Atchara og jeg bliver gift**
- 1996 Jeg opsiger mit samarbejde med Marinehjemmeværnet**
- 1996 Vi køber hus i Sdr. Felding**

Jeg er en glad mand 1996.

I løbet af vinteren 1996 havde jeg korresponderet med Felix fra Ghana, som jeg havde mødt på en af mine tidligere rejser, og vi syntes det kunne være sjovt at mødes igen. Denne gang hjemme hos Felix hos sine forældre ude i bushen. Jeg fik planlagt ferien og fik ordnet visum og derefter bestilt flyrejsen til Ghana, og kunne kun vente på at tiden nærmede sig.

I løbet af sommeren gik jeg mere og mere og spekulerede på, at det vilde liv jeg indtil da havde ført, måtte til at tage en ende. Jeg blev trods alt også ældre og alle mine venner stiftede mere og mere familie, og kunne / ville dermed ikke længere være med til det vilde liv. Og en anden ting var, at jeg faktisk heller ikke længere gad og hellere ville sidde derhjemme og se fjernsyn over en god flaske rødvin.

En weekend i løbet af sommeren hvor jeg havde siddet og nydt tilværelsen derhjemme, besluttede jeg mig for at ville køre en tur ud til Vesterhavet om søndagen, for at gå en dejlig lang tur langs stranden og få klarhed over min situation. Men forinden skulle der lige indtages morgenmad sammen med Jyllands-Posten.

Jeg læste Jyllands-Posten og "faldt" pludselig over en annonce, der senere skulle forandre mit liv 100 %.

Nå men jeg fik læst videre og resten af avisen, og var ved at være klar til at køre. Men nej. Der var noget i mig der sagde at jeg skulle læse annoncen igen. Så det gjorde jeg selvfølgelig.

Det endte med at jeg tog avisen, kuglepen, papir og 1 par kolde med i posen og så gik det af sted mod Vesterhavet.

I stedet for at gå en tur, som jeg havde planlagt satte jeg mig i klitterne og læste endnu engang denne kære annonce, hvor der stod følgende:

THAILAND

Køn og intelligent Thai-pige,
kontorassistent, 26 år, 155 høj,
ønsker ægteskab med dansk
mand, slank, helst ikke over 36
år, gerne fra Midt-/Vestjylland.

Kun seriøse henvendelser.
Billet 7123 til Jyllands-Posten.

Herefter begyndte jeg at forfatte et brev sammen med hvem jeg var, hvad jeg lavede, og hvilke ideer jeg havde til fremtiden og selvfølgelig hvorfor jeg svarede på annoncen. Til sidst skrev jeg, at jeg håbede at få svar, selvfølgelig helst positivt, men også hvis svaret var negativt.

Efter at have læst og korrigeret brevet lidt og fået en tår øl ind i mellem, havde jeg slet ingen lyst til at gå langs stranden.

Jeg valgte at køre hjem, få renskrevet brevet og få det gjort klar til afsendelse. Og sådan blev det.

Næste dag blev brevet sendt og nu kunne jeg så kun vente på hvad der ville ske.

Men sommeren gik og midt i august var jeg til "Hyttfest" nede hos Pia og Erik, og havde en forrygende weekend, hvor der ikke blev sparet på noget som helst, og da slet ikke hvad angik de våde varer.

Festen varede fra fredag aften til søndag middag, og næsten uden stop.

Efter denne vilde weekend ankom jeg træt og udbombet til Sunds.

Inden jeg gik til ro ville jeg lige aflytte min telefon svarer.

Der var en besked fra en Bent Nordahl Madsen fra Esbjerg, og han nævnte noget med en thai pige og at jeg skulle ringe til ham på tlf.: 75 ?? ?? ??, så snart jeg havde mulighed for det.

Og hvis mit hjerte ikke inden jeg kom hjem, havde haft travlt, ja så fik det det i hvert fald nu.

Hvad var jeg ved at rode mig ud i. Jeg havde fuldstændigt glemt brevet, jeg tidligere havde sendt vedr. annoncen og thai-pigen.

Og i annoncen havde der ikke stået noget med en mand og var det måske en af disse berømte ægteskabsbureauer der bare skulle tjene penge på at formidle ægteskab mellem thai-piger og danske mænd.

Mit hoved syrede af tanker, og jeg anede ikke hvad jeg skulle foretage mig.

Jeg besluttede mig for at tage en lille lur, og derefter tage situationen op til overvejelse igen.

Om aftenen hvor jeg var nogenlunde frisk, tog jeg mig mod til at ringe til Bent Nordahl Madsen i Esbjerg.

Min nysgerrighed tvang mig til det eller også var det mit indre jeg der skubbede på. Men jeg var ikke stolt ved situationen.

Telefonen blev taget og jeg fik først en thai-pige (Jim) i telefonen, og jeg spurgte om jeg måtte tale med Bent, og straks kom Bent til telefonen.

Vi snakkede lidt frem og tilbage om annoncen, og Bent var utrolig nem at snakke med, og det endte med at vi fik aftalt et møde i Esbjerg til om tirsdagen. Jeg skulle komme til adressen Stormgade 45.

Da samtalen var overstået kunne jeg mærke en lettelse i kroppen og samtidig også en tilfredshed, at jeg havde fået ringet til Bent.

Men nu begyndte spørgsmålene så småt at snurre rundt i hovedet på mig, uden at jeg vidste hvad det var jeg specielt skulle spekulere på.

Men tirsdagen oprandt og jeg havde mægtige sommerfugle i maven. Da det blev fyraften spurgte Anette om jeg ikke skulle hjem, og jeg fortalte at jeg skulle besøge nogle venner i Esbjerg og ville køre direkte derned.

Jeg skulle være der kl. 19.00 havde jeg aftalt med Bent.

Jeg listede så småt af sted mod Esbjerg med en kæmpe usikkerhed i kroppen. Var det nu det rigtige jeg begav mig ud i.

På den anden side af Ølgod holdt jeg ind på rastepladsen for at tisse og spekulere på om jeg skulle vende næsen hjemad igen.

Men igen blev jeg overtalt af mit indre jeg og forsatte turen mod Esbjerg.

I Esbjerg gjorde jeg holdt igen. For det første skulle jeg have fundet adressen, og for det andet havde jeg igen lyst til at vende næsen hjemad.

Men endnu engang overtalte mit indre jeg mig til at forsætte og tage det som en mand.

Jeg mødte op på adressen Stormgade 45, bankede på, og ud kom Bent, for at tage i mod mig.

Jeg fik forklaret hvem jeg var, og blev straks budt indenfor.

Bent var en mand på omkring 55 år og jeg må indrømme at jeg tænkte så det knagede.

Bent og jeg satte os til rette og ud fra køkkenet kom 2 thai-piger. Bent forklarede hvem jeg var, og så kom der gang i den.

Den ene thai-pige strøg ud i gangen og op på værelset og den anden kom hen for at sige pæn goddag.

Jeg var lidt konfus over denne episode, men fik da pæn sagt goddag og det viste sig at være Bent's kone Jim.

Lidt efter kom den anden thai-pige ned igen. Men denne gang i noget meget pænere tøj, og så fik jeg også hilst på hende. Hun hed Atchara, og virkede meget sød.

Det viste sig at de alle havde glemt at jeg skulle komme denne aften. Derfor den pludselige aktivitet.

Annoncen vedrørte Atchara. Og jeg ville gerne snakke med hende, men vi havde åbenbart et sprogproblem.

Atchara kunne kun snakke thai og dermed ikke et ord dansk eller engelsk.

Hun var ankommet til Danmark d. 14. august 1996.

Bent kunne lidt thai og Jim kunne lidt dansk, så det skulle nok gå.
Men Bent og jeg snakkede hele aftenen om løst og fast og om jeg havde løst til at gifte mig med Atchara.

Og det var nok første gang jeg slugte en "rå kamel". Her blev jeg direkte konfronteret med ordet "giftermål".

Jeg fik fremstammet at det troede jeg at jeg havde, men at der selvfølgelig var 2 parter til at tage en sådan stor beslutning.

Hele aftenen blev vi konstant opvartet af Atchara og Jim, og jeg må indrømme at jeg blev mere og mere varm på Atchara.

Senere på aftenen spurgte Jim mig så direkte. Vil du giftes med Atchara?, hvilket også blev oversat på thai.

Og hvad skulle jeg nu svare, for ikke at fornærme nogen som helst, og mindst af alle, Atchara.

Jeg fik fremstammet et meget diplomatisk svar, hvilket straks blev godkendt.

Bent forklarede også at et evt. giftermål skulle være på plads inden den 14. november 1996, da Atchara kun havde opholdstilladelse til denne dato. Endnu en ny bombe, der skulle fordøjjes.

Man kan sige at aftenen blev brugt til at finde ud af hvem jeg var og hvad jeg stod for, og om jeg havde reelle hensigter med et evt. giftermål.

Bent spurgte mig mange gange. Har du spørgsmål, så fyr dem af. Og jeg havde mange spørgsmål, jeg kunne bare ikke komme i tanke om dem her og nu.

Kl. 23.30 tog jeg afsked med dem alle og Atchara fulgte mig ud til døren. Men vi kunne desværre ikke snakke sammen. Men forinden havde vi aftalt at jeg skulle ringe igen næste dag eller om tirsdagen, for at høre om hvad Atchara havde besluttet sig for.

På vejen hjem til Sunds kørte spørgsmålene for alvor rundt i hovedet på mig. Hvad var jeg ved at rode mig ud i?

Hvis vi skulle giftes, hvornår skulle det så være, hvordan skulle vi kunne snakke sammen, hvad ville venner og familie sige, hvordan skulle hele papirarbejdet gribes an med hensyn til Atchara, hvor skulle brylluppet være, og hvor mange skulle der med, hvor skulle vi bo, kunne / ville jeg lige fra denne ene dag til anden lave en så markant ændring i mit liv, kunne jeg leve op til det at være ægtemand og pludselig blive "bundet" på arme og fødder.

Det sidste store spørgsmål der kørte rundt i hovedet på mig var, om jeg virkelig i løbet af ca. 4 timer kunne træffe så stor en beslutning om at gifte mig, hvor langt de fleste bruger ca. 3-7 år, inden de gifter sig, og var det forsvarligt overfor Atchara.

Alle disse spørgsmål prøvede jeg at få besvaret eller behandlet på vej hjem til Sunds, og turen hjem virkede som den kun havde taget 10 min.

Hjemme i lejligheden tillod jeg mig at tage en kold øl og igen få gennemtænkt hvad det var jeg var på vej ud i, inden jeg gik til ro, som en glad, men lidt forvirret person.

Næste morgen var jeg ikke til at skyde igennem, og jeg besluttede mig for at give rundstykker, pålæg og Gammel dansk til morgenmad inde hos BFC, uanset hvilket svar jeg ville få fra Esbjerg.

Der var et eller andet der sagde mig, at svaret ville blive positivt, men det måtte desværre vente på sig.

Inde hos BFC var der stor forvirring om hvorfor jeg også ville give pålæg og Gammel dansk til morgenmad, da Gammel dansk kun bliver serveret ved festlige højtideligheder.

Jeg forklarede at jeg var en glad mand, og at dette var grunden til at gøre lidt ekstra ud af morgenmaden denne onsdag morgen.

Men den åd de ikke.

Jeg blev total udspurgt, men det lykkedes dem ikke at få et svar ud af mig, andet end:

Jeg er en glad og lykkelig mand.

Men dermed var forhøret ikke overstået. Jeg kom efter morgenmaden i forhør hos Minna og Dorte, og kunne til sidst ikke holde på min hemmelighed.

Og hvilken medglæde der mødte mig. Nu var bomben sprunget, dog med et vist forbehold. Nogle kunne simpelthen ikke forstå det, andre var glade på mine vegne og andre igen måske lidt forarget.

Sådan en beslutning kunne man "ikke bare" træffe over en nat.

Men en ting var sikkert. Jeg havde givet stof til snak i krogene, som så mange gange før. Og som jeg selv tidligere i forbindelse med min genansættelse havde pointeret ret kraftigt, havde sagt:

Hvem intet vover intet vinder.

En forkert beslutning er bedre end ingen beslutning at tage, men stå ved den beslutning der så er taget, indtil andet er bevidst / nødvendig.

Og om ikke andet havde jeg i hvert fald levet op til mine egne udsagn.

Et af de store spørgsmål hele dagen var: Hvad hedder hun, og der havde jeg virkelig problemer.

Jeg kunne ikke huske Atchara's navn. Så mit svar var konstant. Det er indtil videre en hemmelighed og i skal nok få hendes navn, når jeg kan stave til det.

Om aftenen ringede jeg til Esbjerg for at høre hvordan det stod til. Og jeg var virkelig spændt på hvilket svar jeg skulle møde.

Jeg snakkede igen med Bent og fik at vide at de havde planlagt en lille fest til om lørdagen og hvor de gerne så at jeg også deltog. Atchara ville gerne se mig igen. Og selvfølgelig kunne jeg da deltage. Alt andet måtte vente, uanset hvad.

Ugen gik utrolig langsomt og konstant spekulerede jeg på om dette var det rigtige og den rigtige måde at gøre tingene på. Eller var det igen kun "en af mine fikse ideer og pludselige indskud". Alt i alt kom jeg sluttelig til det resultat at det ikke "kun var en fiks ide og et pludseligt indskud".

Man kan måske sige at det gik lidt hurtigt og at der skulle træffes mange beslutninger her og nu, uden først at gennemtænke dem totalt.

Men jeg var en glad mand og endelig var det blevet lørdag. Jeg skulle være i Esbjerg til frokost og det første jeg foretog mig den dag, var at købe 2 buketter roser. 1 hvid buket til Jim og 1 rød buket til Atchara og så kunne jeg kun håbe på det bedste.

Turen til Esbjerg denne gang var noget lettere. Jeg havde godt nok sommerfugle i maven, men det tror jeg var sundt nok.

Jeg ankom hos Jim og Bent, og denne gang var alle forberedt. Roserne gjorde stor glæde hos Atchara, så der havde jeg i hvert fald fået et point.

Inde i stuen trak Bent mig lidt til side for at forklare og vise mig templets betydning. Bent og Jim har et Buddha tempel inde i stuen, og dette var i dagens anledning specielt pyntet, der var lagt madvarer ind i templet og så var der sat røgelsespinde i. Og det var grunden til den specielle duft inde i stuen.

Bent forklarede at det var en stor dag for Atchara og at de med Buddhas hjælp håbede på det bedste.

Og den fodnote forstod jeg straks. Det måtte betyde at Atchara havde besluttet sig.

Jim og Bent havde inviteret 2 andre thai-piger til denne frokost, der var gode til det danske sprog og som skulle hjælpe både Atchara og mig med hensyn til spørgsmålene.

Under frokosten spurgte Jim mig igen meget direkte: Vil du giftes med Atchara? Og denne gang var jeg overhovedet ikke i tvivl, og svaret kom prompte. Ja, det vil jeg gerne, men hvad siger Atchara? Vil hun giftes med mig? Har hun spørgsmål til mig, inden hun beslutter sig?

Og det kan måske godt være at Atchara havde mange spørgsmål som hun gerne ville have haft et svar på, inden hun havde sagt Ja, men hun svarede også straks, at det ville hun gerne.

Det var svaret der fik mig til at få gåsehud af glæde, men samtidig også svaret der betød, at der nu skulle der til at ske noget. Der var mange ting der skulle planlægges og falde i hak.

Lørdag eftermiddag gik Atchara og jeg os en tur i gågaden i Esbjerg, hvor vi for første gang var alene sammen, og kunne finde ud af hvem vi egentlig var og hvad vi stod for. Og jeg må indrømme at vi forstod mere af hinanden end ord kunne fortælle.

Efter denne dejlige lange gåtur var vi klar til igen at skulle spise og drikke og hygge os. Meget sent på aftenen gik vi alle til ro. Det vil sige at jeg skulle ligge på yderloftet og Atchara ville gerne "putte" mig.

Vi kom til at læse i ordbogen og Atchara var helt vildt opsat på at lære dansk meget hurtigt.

Jeg ved ikke hvor længe vi pjattede, men på et tidspunkt gik Atchara ned til hendes værelse.

Jeg lå længe og tænkte på hvor dejligt det hele var, inden jeg faldt i søvn.

Om søndagen efter frokosten besluttede vi at Atchara og jeg skulle køre os en tur, for igen at være alene. Vi valgte at køre til Blåvand, for at gå langs strandkanten.

Jeg må indrømme at køreturen var mærkelig, da vi ikke kunne snakke sammen, men i Blåvand fandt jeg de medsendte ordbøger frem, og så gik det endda.

Vi vandrede lidt rundt på stranden, selvom det var hunde koldt, og jeg prøvede konstant at forklare Atchara en masse, via ordbogen. Og det gik fantastisk godt, hvis jeg selv må sige det.

På vejen tilbage til Esbjerg fornemmede jeg virkelig at jeg havde "skudt papegøjen". Jeg var på engang både glad, stolt og tilfreds med min beslutning, og dermed klar til at gå de mange udfordringer i møde som ventede os, og det skulle vise sig at være i mange år. Inden jeg sent søndag aften valgte at køre tilbage til Sunds, for at være udhvilet til om mandagen, fortalte jeg Atchara at jeg kom igen om tirsdagen, og det virkede hun utrolig glad for.

På vej tilbage til Sunds tænkte jeg meget på de ting jeg nu skulle have klarlagt. Bl.a. var der familien, vennerne og så alt det praktiske der skulle ordnes.

Hvornår skulle jeg informere mor og far samt mine søstre om mit forehavende og hvordan skulle jeg fortælle venner og bekendte at jeg snart skulle giftes, uden at de døde af grin og troede at det var en joke.

Så turen til Sunds var igen lyn hurtig overstået, og nu var jeg for alvor en glad mand.

Om mandagen kunne jeg starte med at fortælle Minna og Dorte at mit forestående bryllup var en realitet og at vi kun manglede at fastlægge datoen.

Og endnu engang blev jeg mødt af en varme og medglæde jeg ikke kan beskrive. Denne glæde fra speciel Minna og Dorte vil stå ind printet i meget lang tid.

Resten af mandagen forløb ganske normalt og jeg glædede mig allerede til det blev tirsdag aften, så jeg kunne komme til Esbjerg igen.

Tirsdag aften oprandt endelig og selvfølgelig gik turen straks efter arbejdstid til Esbjerg, hvor vi igen havde en dejlig aften, inden turen samme aften gik tilbage til Sunds. Vores afsked med hinanden blev mere og mere svær, hvilket selvfølgelig ikke var sjov, men på den anden side betød det også at vores valg ikke havde helt ved siden af hinanden.

Det måtte alt andet lige betyde at vi følte et eller andet for hinanden

Inden tilbageturen til Sunds spurgte Atchara om jeg ikke kom om torsdagen, og selvfølgelig gjorde jeg det. Alt andet ville på daværende tidspunkt ikke have været korrekt.

Mit private kørselsforbrug oversteg i perioden uanede højder, men jeg havde en dejlig bil (Toyota Celica) at køre i, og hvad betød det så.

Om onsdagen syntes jeg det var på tide at informere venner og bekendte med mine planer.

Om dagen havde jeg snakket med Olsen og fortalt ham nyheden, og han blev ligesom de øvrige helt mundlam, men også glad.

Hele onsdag aften gik også med at ringe og fortælle hvilke planer jeg havde.

Næsten alle troede jeg tog pis på dem, men når jeg længe nok holdt fast i min påstand, lykkedes det mig sluttelig at få dem overbevidst.

Annette og Peter troede ikke på hvad jeg sagde. Annette grinede bare og til sidst sagde hun:

Kaj sig det nu, tager du pis på os?

Det kunne jeg benægte og dermed tror jeg at det gik op for Annette at det var rigtigt.

Om torsdagen fortalte Bent at de om fredagen holdt en stor fest. Jeg tror det var deres bryllupsdag.

Jeg skulle være der til spisning kl. 19.00

Torsdag aften gik utrolig hurtigt og igen fik vi klarlagt noget af alt det der skulle til at ske. Jeg begyndte at føle mig godt rustet, og var ved at være klar til at "gå i kamp".

Ordbøgerne var efterhånden blevet til et værktøj vi overhovedet ikke kunne undvære, og den fulgte Atchara og mig overalt.

Når man skal sige et eller andet "igennem" en ordbog finder man ud af hvor mange fyldord vi bruger i det daglige, og hvor mange gange vi taler i billeder, og som dermed ikke kan oversættes.

F.eks. Jeg har sommerfugle i maven, som via ordbogen bliver til noget være volapyk. Noget jeg ikke før havde tænkt over, men nu hvor alle ord skulle oversættes og stadigvæk danne mening, måtte jeg til at ændre mit sprog.

Sproget blev til noget man nærmest kan kalde "babysprog", men det er utrolig nemt at oversætte, og for Atchara var det en lettelse. Andre syntes måske det lød fjollet og dumt. Om fredagen fik jeg hos DSB afbestilt min rejse til Ghana, uden at det kostede mig noget, og dette var jeg utrolig glad for.

Fredag efter fyraften gik det hurtigt mod Sunds. Jeg skulle lige have et bad og i noget andet tøj og så gik det mod Esbjerg igen. Bilen kunne næsten turen alene efterhånden. Gensynsglæden var stor, selvom det ikke var så længe siden vi sidst havde set hinanden.

Jim og Bent havde gjort klar til den store fest og af gæster kom bl.a.

Vallee og Viggo
Umarporn og Johnny
Siriporn og Henning
Bobby

Og spørgsmålene fra de øvrige thai-piger kom i stride strømme, og der blev ikke lagt en finger imellem spørgsmålene. Ind i mellem tog mændene over, når de blev for "hårde" mod Atchara og mig.

Et af spørgsmålene der kom var: Hvor mange børn skal I have ? Jeg fik fremstammet et fodboldhold, og så var der latter i hele stuen.

Vi havde en fantastisk aften, og det var første gang at jeg for alvor var sammen med så mange danske mænd der havde giftet sig med en thai-pige. Jeg blev mere og mere overbevist om at jeg gjorde det rigtige og kunne for alvor sige: Jeg er en glad mand.

Lørdag formiddag fik vi planlagt hvornår selve brylluppet skulle stå. I løbet af ugen havde jeg diskret forespurgt hvornår far havde fri weekend. Bryllupsdagen blev fastsat til den 5. oktober og den valgte kirke blev Løgumkloster, så nu måtte vi håbe på at alt klappede.

Sent lørdag aften kørte jeg hjem til mor og far, som ikke kunne forstå hvorfor jeg kom så sent. Vi havde tidligere aftalt at jeg skulle komme først på aftenen. Jeg fik forklaret at jeg havde besøgt nogle venner i Esbjerg, og at det var grunden til min sene ankomst. Da jeg lå i sengen spekulerede jeg meget på hvordan jeg skulle få dem fortalt at jeg snart skulle giftes.

Om søndagen skulle vi til Camilla's fødselsdag og sidst på eftermiddagen, lige før vi skulle hjem, forhørte jeg mig hos Britta hvad de skulle lave den 5. oktober. Det så ikke godt ud. De skulle besøge nogle venner, men det var ikke endelig fastlagt. Så jeg sagde at de lige skulle reservere weekenden, da jeg var ved at planlægge en "lille fest".

Og det skulle hun nok.

Velankommen derhjemme i Lovrup fortalte mor og far nu om deres rejseoplevelse til Canada. Vi så billeder og videofilm, og jeg kunne på intet tidspunkt finde indpas til at fortælle hvad jeg nu havde at fortælle. Da far omkring midnat var færdig med at fortælle om turen til Canada, sagde jeg ganske kort:

Nu er det vist min tur til at fortælle en nyhed. Turen til Ghana er aflyst, og i stedet for skal der være en lille fest. Festen skal være den 5. oktober, og ganske rolig, jeg har checket at far har fri. Festens anledning er at jeg skal giftes.

Og nu blev der stille. Far sad længe og stirrede ud i den "blå" luft, uden at sige et ord og mor sad også ligesom forstenet. Her proklamerede jeg mit bryllup uden at de havde set deres svigerdatter. De første ord mor sagde, var følgende: Jeg tror vi alle trænger til en kold øl lille far.

Da første chok havde lagt sig, kunne jeg så fortælle at det ikke var en dansker, og dermed havde jeg igen skabt et nyt chok. Far troede i første øjeblik at jeg skulle giftes med en neger fra Ghana, på grund af aflysningen, men jeg kunne fortælle dem at Atchara kom fra Thailand.

Jeg ved ikke om de virkede glade eller måske lidt triste til mode, men de skulle under alle omstændigheder have lov til at sove på nyheden, inden vi snakkede om det videre forløb. Det var trods alt lidt af en information at få at vide på engang.

Efter lidt snak frem og tilbage mest kørende på: Er det nu også det rigtige; Ved du hvad det vil sige; Du kan ikke bare sådan pludselig fortryde. Det afsluttede med at de begge sagde: Men du er jo voksen, så du må vel vide hvad det er du gør, men vi vil gerne hjælpe med brylluppet, og sponsorerer i hvert fald 10.000,- Næste morgen var tallet forhøjet til 15.000,-

Inden vi gik i seng ville far lige ringe til Britta uanset hvad klokken var. De troede det Jyske der ringede, men til sidst tog Erik telefonen. Far bad om at få Britta til telefonen, men dette var Erik ikke særlig indstillet på, men langt om længe indvilligede han i det, men sagde at så var det på eget ansvar.

Britta vidste slet ikke hvad hun skulle sige, men var ovenud glad for at høre nyheden, også selv om det var midt nat.

Efter telefonsamtalen kunne Britta ikke falde i søvn længere. Hun lå og spekulerede ligesom alle de andre der fik nyheden.

Mandag morgen kørte jeg meget tidligt af sted mod Herning lettet over at nu var det fortalt og at det var gået så godt som det nu gjorde.
Nu kunne vi starte med alle forberedelser.

Mandag aften ringede mor og fortalte at hun, hvis jeg gav grøn lys for det, ville finde et sted hvor vi kunne spise og så ville hun prøve at se om hun kunne finde noget musik. Og det var helt OK fra min side.

Vi havde besluttet at det skulle være "et lille bryllup", ca. 40 personer.

Om tirsdagen havde jeg en snak i præsten i Løgumkloster, og det endte med at han ikke ville vie os i kirken, da han ikke mente at vi havde noget tilhørsforhold til kirken. Det kunne jeg ikke forstå, hvilket jeg også forklarede ham, efter at jeg havde fortalt ham om min familie i Løgumkloster.

Begrundelsen for at der skulle være et tilhørsforhold til kirken, er at kirken er meget berømt og at der er mange som gerne vil giftes i denne kirke, og at der dermed ville blive alt for mange vielser i kirken, med personer der ikke havde noget tilhørsforhold til kirken.

Nå men så måtte jeg jo finde en anden kirke. Om aftenen snakkede jeg igen med mor, hvilket den næste måned næsten var en daglig begivenhed, og fortalte hende historien fra præsten i Løgumkloster.

Denne sag skulle hun nok tage sig af. Hun ville ringe til præsten og forklare vores tilhørsforhold til Løgumkloster kirke / sogn.

Tirsdag aften da jeg var på vej til Esbjerg, snakkede jeg med mor og hun havde godt nyt. Præsten kunne pludselig godt se at der var et stort tilhørsforhold til kirken og dermed var der ingen problemer.

Nu var datoen endelig fastlagt. Det blev den 5. oktober kl. 16.00.

Dette kunne jeg med glæde meddele i Esbjerg, så nu var det på plads. Nu kunne vi gå i gang med kommunen.

Jeg fik kopier med af alle Atchara's papirer og følte mig utrolig godt rustet til et møde med kommunen.

Men det skulle vise sig at blive mareridt.

Om onsdagen tog jeg op til kommunen og snakkede først med 2 uerfarne piger, som hidkaldte Tove et eller andet. Et menneske, eller hvad man nu engang kalder sådant et upersonligt koldt røvhul, var et individ jeg aldrig mere håber på at skulle møde. Næste gang jeg skal møde denne idiot, vil der ske ting og sager, som jeg i denne dagbog ikke vil referere.

Hun forlangte en attest på at Atchara ikke var gift i Thailand. Jeg sagde at det var dog det nemmeste af alt i verdenen af fremskaffe en sådan. En hvilken som helst embedsmand i Thailand kunne til enhver tid bestikkes, så hvad nytte havde det at fremskaffe et sådant papir.

Dette fik jeg ingen svar på, men hun fastholdt kravet om dette stykke papir.

På et tidspunkt sammenlignede hun Italien med Thailand, og på det tidspunkt må jeg nok indrømme, at jeg kom til at sige til hende, at hun dog var den største idiot jeg nogen sinde havde mødt.

Hvordan kunne man sammenligne et land, der er medlem af EU med et land fra Østen. Dette fik jeg ingen kommentar på.

Som en sidste bemærkning sagde jeg at jeg ville finde en anden løsning, og at hun bare skulle glemme dette møde.

Men nej, hun skulle absolut have det sidste ord, troede hun.

Hun sagde følgende: "Kommer du ikke her fra kommunen, og i så fald bliver det mig der skal godkende jeres ægteskab, så held og lykke".

På vej ud af døren, kunne jeg ikke dy mig. Jeg blev nødt til at fyre en bemærkning, og den blev følgende:

"Aldrig før i mit liv, har jeg dog mødt noget så koldt et dumt svin, og vi får at se hvem der er den stærkeste", og dermed var jeg ham der var gået.

Efter at brylluppet var lykkeligt overstået skrev jeg et brev til Herning kommune for at fortælle om racisten og udyret Tove Jensen.

Men dette vender jeg tilbage med på et senere tidspunkt i denne dagbog.

Nede på gaden var det første spørgsmål der meldte sig: Hvad gør vi nu?

Om eftermiddagen snakkede jeg med Olsen og han ville lige forhøre sig ved hans far, der er borgmester i Vamdrup kommune, hvilke muligheder der var.

Om eftermiddagen ringede jeg også til borgmesteren i Skærbæk kommune, men han var ikke til at træffe. Men jeg var velkommen til at ringe til ham om aftenen.

Om aftenen ringede jeg igen og fik snakket med borgmesteren. Jeg fortalte hvorfor jeg ringede til ham og hvem jeg var og hvem min forældre var, og så var der banet vej.

Mor og far kommer lidt privat sammen med borgmesteren.

Det korte af det lange blev at jeg skulle ringe til hans sekretær dagen efter for at aftale nærmere. Han ville sørge for at informere hende om vores samtale denne aften.

Nu lysnede det.

Om aftenen ringede mor og fortalte at hun havde fundet stedet hvor vi skulle spise. Det blev Ellum Kro, og dermed var det også på plads.

Nu manglede bare musikken, og det var lidt af en opgave. Med så kort frist var det faktisk umulig at finde noget musik, men mor ville kæmpe videre.

Om torsdagen ringede jeg 2 gange til Skærbæk kommune og snakkede med sekretæren, og sidste gang var lykkens gang.

Skærbæk kommune indvilgede i at udfylde prøvelsesattesten som præsten skulle bruge for at kunne vie os, jeg skulle bare love dem, at det ikke drejede sig om et proforma ægteskab.

Og dette kunne jeg blankt afvise.

Samtidig forklarede hun at da jeg ikke boede i Skærbæk kommune, blev jeg nødt til at flytte til kommunen, for at de kunne få lov til at hjælpe os, og det var der ingen problemer i. Jeg kunne til enhver tid flytte adressen hjem til min mor og far.

Vi aftalte at Atchara og jeg skulle komme derved om fredagen og gerne med en tolk, så vi kunne få udfyldt prøvelsesattesten, og samtidig skulle vi medbringe alle de papirer som Atchara havde med fra Thailand.

Om aftenen da jeg kørte til Esbjerg var jeg en ufattelig glad mand, der ligesom havde "vundet" en sejr over Herning kommune og Tove Jensen. Hun skulle bare have vidst at jeg havde fundet en løsning uden om hende !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

I Esbjerg var der så meget at fortælle og Bent havde kun følgende kommentar:
Ja sådan bliver vi danskere behandlet, os der betaler de høje skatter og afgifter og normalt ikke "beder" om noget.

Nej havde vi været flygtninge eller havde Atchara bare som det første i lufthavnen fremstammet ordet "asyl" så havde der ingen problemer været, tværtimod. Så ville alle have stået med åbne arme og "punge".

Man undrer sig tit over hvorfor så mange siger at Danmark er et godt og dejligt land. Nej havde man sagt, Danmark er et lorte land, ville vi nærme os virkelighedens sande jeg".
P.S. Jeg tilslutter mig gerne Bent's udsagn.

Atchara var enorm glad over at høre at det var gået i orden og virkede for hver dag der gik mere og mere glad.

I løbet af aftenen fik Bent ringet til Umarporn for at høre om hun kunne hjælpe os dagen efter nede hos kommunen. Og det ville hun gerne. Nu var "tolken" også på plads. Nu måtte vi se hvad kommunen sagde til vores "private tolk".

Om aftenen kørte jeg igen til Sunds. Jeg skulle have pakket til den kommende weekend og så skulle jeg have fundet alle papirerne frem, som vi skulle bruge nede ved kommunen.

Meget tidlig om fredagen kørte jeg til Esbjerg igen. Vi havde aftalt at jeg skulle være der til morgenmad. Kl. 10.00 skulle vi være hos kommunen.
Og vi var der præcis. Nu blev det spændende at se om det hele ville lykkedes.

Umarporn måtte gerne oversætte spørgsmålene for Atchara og langt om længe var vi igennem dem alle.

Som afslutning på det hele skulle Atchara skrive under på papiret, hvor hun også svarede på, at hun ikke var gift i Thailand.

Som kommunen senere sagde, så var denne underskrift mere værd end en attest fra Thailand, og derfor behøvede de ikke denne attest, som Herning kommune havde forlangt. Det pudsige er at lovningen på dette område kan fortolkes på begge måder. Det er op til kommunen.

Inden vi forlod kommunen måtte jeg lige "skifte" kommune, hvilket de i hvert fald godt vidste, var ren proforma.

Og dermed var prøvelsesattesten "hjemme".

Vi var alle glade og lettede personer da turen igen gik mod Esbjerg.
Jeg fik afleveret Atchara og Umarporn og skulle derefter på en lille arbejdsopgave i Esbjerg.

Inden turen igen gik tilbage til Atchara havde jeg lyst til at give hende en gave.

Jeg vandrede rundt i mange forretninger for at finde den rigtige gave, og langt om længe lykkedes det endeligt.

Jeg købte en dejlig joggingdragt til hende.

Tilbage hos Jim og Bent fik jeg at vide at Atchara sad oppe på værelset og at jeg bare kunne gå derop.

Og ganske rigtigt. Atchara havde trængt til en hvil, men da jeg forsigtigt bankede på, kom der gang i hende igen.

Jeg afleverede gaven som vakte enorm stor glæde, og samtidig afleverede jeg lidt penge til Atchara så hun kunne købe sig det hun havde lyst til.

Glæden var enorm og jeg følte virkelig at jeg havde gjort noget meget godt.

Om aftenen fortalte Bent om de "ekstra" udgifter jeg skulle regne med i forbindelse med giftermålet med Atchara og jeg må indrømme at de ikke kom bag på mig.

Atchara's rejse til Danmark havde kostet mange penge, og dem havde Atchara's mor sørget for, hvilket vil sige at hun havde lånt dem.

Det var Atchara's mor der havde ment at det bedste for Atchara var at komme til udlandet nærmere bestemt Danmark, og til at starte med havde Atchara ikke ment det var en god idé, men stille og roligt var Atchara også blevet af den overbevisning at det nok var det bedste.

Jeg skulle regne med ca. 13.000,- kr.

OK, nu var der sat et beløb på, og det var nok hvad jeg havde regnet med.

Senere på aftenen så vi videofilm fra Thailand som Bent havde optaget samt billeder af Atchara's familie.

Og ih hvor jeg glædede mig til at skulle derud og hilse på dem, engang.

Lørdag formiddag gik Atchara og jeg ned i gågaden for at se på vielsesringe, og langt om længe lykkedes det at finde "ringen".

Vi fandt en dejlig 14 karat guldring.

Da de spurgte om Atchara's navn blev jeg helt stum. Jeg kunne sige det, men ikke stave det. Så hvad skulle jeg nu svare. Jeg fik fyret en eller anden mærkelig sætning af med at jeg hellere lige ville ringe navnet ned til dem, og jeg tror de tænkte: Hold kæft de stakler.

Tilbage hos Jim og Bent havde vi lige en lille opgave der straks skulle ordnes. Hvordan skulle Atchara's navn staves, og så få ringet til guldsmedeforretningen. Ringene kunne vi afhente den kommende lørdag.

Efter frokost skulle jeg til fest hos Minna og Leo, og vi valgte at jeg skulle køre alene, hvilket ikke var helt OK blandt de øvrige gæster hos Minna og Leo. De havde alle håbet på at se Atchara.

Jeg kom selvfølgelig også for sent, men i min situation var det forståeligt nok, og specielt da jeg forklarede at jeg kom lige fra Esbjerg.

Vi havde en kanon fest, hvor der ikke blev sparet på noget som helst, hverken tørt som vådt og jeg fik i løbet af aftenen mange spørgsmål om Atchara og hvordan vi havde mødt hinanden.

Jeg forklarede at vi havde mødt hinanden i Esbjerg og dermed var den sag lukket. Dette var ikke alle tilfreds med, men de fik ikke andet svar.

På et tidspunkt på aftenen sagde Leo følgende ord med hensyn til mit giftermål:

Kaj har altid sagt, at hvis han skulle giftes, så blev det aldrig med en dansk pige, men med en pige fra Østen, og det må vi i dag indrømme at han har stået ved.

Men Kaj, du må love at du behandler hende pænt og giver hende det hun har brug for, for at kunne blive en "dansker".

Og disse ord var jeg utrolig glade for at høre, specielt fra Leo, da det er et emne vi har diskuteret meget en aften vi havde fået lidt for meget at drikke. De betød så umindelig meget for mig, og de bekræftede endnu engang at jeg havde truffet den rigtige beslutning.

Med hensyn til det sidste Leo sagde, så var svaret, at selvfølgelig, ville jeg det, men at jeg syntes at han skulle snakke med Atchara om dette.

Hvis Atchara mente at der var behov for en snak med Leo fordi hun ikke blev behandlet godt, så ville jeg også gerne at der var nogen som både jeg og senere også Atchara havde 100 % tillid til.

Om søndagen kørte jeg træt og udmattet hjem til Sunds, for at få hvilet ud, og dermed være klar til næste uges kamp.

Om mandagen ringede jeg til sprogskolen i Tjørring for at høre om og hvornår Atchara kunne starte med at lære dansk.

Vi var heldige. Der startede et nyt hold den 20. oktober, og dette kursus skulle Atchara så deltage i. Vi ville inden skolestart blive kontaktet for et møde med skolen.

Nu var det også i orden.

Mor ringede mandag aften og fortalte at hun langt om længe havde fundet noget musik. Hun fortalte også at hun ikke havde ry for at levere den bedste kvalitet, men det var det eneste der var at finde.

Og dermed blev det.

Samtidig aftalte vi at vi skulle hjem dem kommende lørdag, hvor hele den nærmeste familie ville dukke op. De ville gerne se deres svigerdatter inden brylluppet og det var vel forståeligt nok.

Om tirsdagen gik turen atter til Esbjerg. Og der var mange ting at snakke om igen.

Atchara skulle bl.a. finde ud hvilke gæster hun gerne ville have. Vi måtte invitere ca. 45 personer, for mere var der ikke plads til.

Desuden fik Atchara at vide at hun skulle besøge hendes svigerforældre den kommende weekend, hvilket hun ikke var særlig stolt over.

Vi snakkede også om brudekjolen, men den havde Atchara fuldstændig styr over. Hun skulle låne Sau's fra Svendborg. Det eneste hun manglede var et par pæne sko, så dem skulle vi have købt.

Jeg var endnu ikke begyndt at spekulere på hvad jeg skulle have på.

Brudebuketten havde mor bestilt i Bredebro hos nogle bekendte, der har en blomsterforretning.

Fotografen var også på plads. Vi skulle fotograferes hos Hanne's foto i Løgumkloster kl. 15.00, hvilket vil sige at det var før vi blev gift. Men hun kunne ikke efter, og hvad betød også dette.

Om torsdagen havde jeg købt invitationskortene samt frimærkerne, og kunne om aftenen starte med at skrive invitationskortene til dem jeg vidste der skulle med til brylluppet.

Jeg tog fredag aften ned til Esbjerg, så vi kunne komme af sted i god tid om lørdagen.

Inden vi kørte fik vi hentet ringene og derefter fik vi gæstelisten på plads.

Og følgende skulle deltage:

Mor og Far
Britta, Erik, Camilla og Dorte
Tanja og Richard
Annette og Peter
Elly og Eskild
Pia og Erik
Senuan og Ib
Valee og Viggo
Siriporn og Henning
Umarporn og Johnny
Sau og Kennth
Jim og Bent
Kirsten og Bjørn
Minna og Leo
Dorte og Brian
Tina og Per
Hilde og Karl Heinz
John

Og dermed var desværre nogle som ikke blev indbudt og som jeg gerne ville have haft med, men der skulle laves en prioritering, pga. begrænsningerne på kroen, med hensyn til antal gæster.

Atchara fik skrevet under på alle invitationerne på thai, der blev klistret et frimærke på og afgang med kuverterne.

Nu var dette også på plads.

Vi havde lavet det således at til-/framelding skulle ske til mor og far, da jeg var meget svær at træffe i Sunds.

Derefter gik turen mod Sønderjylland medbringende ordbøgerne.

Atchara og jeg startede vores lille sightseeing i Ribe, hvor vi først gik os en lille tur langs åen og derefter tog op i domkirken.

Og for første gang kunne jeg rigtig fornemme at Atchara følte sig tryk og befandt sig godt sammen med mig.

Efter besøget i Ribe kørte vi til Rømø. Det første vi startede med, var at købe nogle rigtige danske hotdogs. Dem tog vi med ned til stranden og hyggede os.

På et tidspunkt gik det ikke længere. Vi blev nødt til at køre til Lovrup.

Atchara spurgte om vi ikke skulle køre til Esbjerg igen. Hun var meget bange for mødet med familien.

Vi ankom derhjemme og Atchara fik hilst på mor og far og allerede på det tidspunkt "faldt" hun lidt ned.

De ville så gerne snakke med Atchara, men da de heller ikke kan tale thai – ja så måtte der en oversættelse til, og den kunne kun foregå via ordbogen.

Senere ankom resten af familien, og Camilla og Dorte satte sig straks hen til Atchara. De havde ondt af det på hendes vegne, fordi hun ikke kunne forstå os, og så var de helt vilde med hendes lange sorte hår.

Richard og Erik tog ordbøgerne og gik så i gang med at kommunikere med Atchara, til megen morskab for alle parter, og ikke mindst for Atchara.

De fik lært en masse ord hvor bl.a. ordet vand indgik.

Til aftensmad var mor så bange for hvad Atchara skulle have at spise. Hun troede ikke at Atchara kunne lide dansk mad.

Men det gik fint. Atchara spiste så sandelig også dansk mad.

Efter aftensmaden kørte vi til Esbjerg igen.

Nu havde familien hilst på Atchara, og Atchara havde set hendes kommende familie.

Tirsdag aften blev jeg sovende i Esbjerg, da vi om onsdagen skulle besøge præsten for en lille samtale.

Jeg var nu ikke længere henvist til yderloftet, men måtte gerne sove i samme værelse som Atchara.

Besøget hos præsten i Løgumkloster gik meget fint. Det viste sig at han havde rejst meget i Thailand, og havde mange spørgsmål til Atchara, som hun desværre ikke forstod.

Vi fik formaliteterne på plads, og måtte hvis vi havde lyst, gå over og se kirken.

Og det ville vi gerne.

Jeg tror det var en meget stor oplevelse for Atchara at se den kirke, hvor hun inden ret længe skulle giftes.

På vej tilbage til Esbjerg holdt vi for hjemme hos mor og far. Det passede med frokosten. Derhjemme havde vi en sjov oplevelse.

Nabo konen Ulla var på besøg hos mor, da vi kom hjem, og der var ingen i Lovrup der vidste at vi skulle giftes, og det var heller ikke meningen.

Ulla gik da vi ankom, og troede at Atchara var en arbejdskollega, så hun havde i hvert fald ikke fattet mistanke.

Efter frokost gik turen mod Esbjerg.

Vi begyndte så småt at nærme os tiden, hvor jeg skulle tage mig agt for hvad det var mine arbejdskollegaer gik og pønsede på med hensyn til en eventuel polterabend.

Men jeg regnede ikke med at det skulle blive den kommende weekend, da alle i Branche skulle en tur til Hamborg.

Jeg havde til om fredagen planlagt en samtale med Kristian som desværre trak ud, og så ville jeg køre hjem.

Men nej, sådan skulle det ikke gå.

Efter samtalen med Kristian skulle jeg lige en tur på toilet inden jeg ville køre hjem til Sunds. Jeg havde en aftale med Atchara om at skulle komme til Esbjerg fredag aften.

Da jeg trådte ud fra toilettet stod Peter og Ejvind klar med kæde og håndjern og jeg følte mig virkelig taget med bukserne nede.

Først skulle vi lige have noget at spise og jeg spurgte om jeg ikke måtte blive forløst af mine håndjern og det kunne overhovedet ikke komme i betragtning.

På vej over til kantinen var der flere der stoppede op og undrede sig over at jeg blev ført i kæde og håndjern og som endnu ikke havde hørt at jeg skulle giftes.

Jeg fik spist lidt, selvom det var utroligt besværligt, og derefter skulle vi hjem til Sunds for hente lidt forskelligt. Hvad, måtte jeg ikke få at vide.

Peter kørte og Ejvind sørgede for at jeg ikke løb nogen steder.

På et tidspunkt spurgte jeg, hvad med nøglen venner?

Men det havde de sørget for. Medens jeg havde samtalen med Kristian havde de taget nøglerne til hus og bil i min jakkelomme, så jeg ikke "bare forsvandt" for dem.

Derhjemme fik jeg at vide at jeg skulle finde mit pas, og jeg havde hørt rigtigt.

De ville tage mig med til Tyskland, og ih du forbarmende. Her havde jeg planlagt så mange ting til denne weekend, og lørdag aften skulle vi til Britta's fødselsdag i Vamdrup.

Nå men nu måtte jeg tage en ting af gangen. Det nyttede ikke noget at stritte imod, fornemmede jeg.

Ved tilbagekomst til BFC blev jeg bundet fast til radiatoren, så de var sikre på at jeg ikke løb nogen steder.

Jeg fik lov til at foretage 2 telefonopringninger, og den ene skulle i hvert fald bruges til at ringe til Esbjerg.

Jeg snakkede med Bent og forklarede ham situationen og bad ham meddele Atchara at jeg ville ringe igen om lørdagen engang.

Den anden telefonsamtale skulle bruges til mor og far for at meddele at jeg måske ikke kom med til Britta's fødselsdag. Det afhang af hvad de havde tænkt sig at gøre ved mig. Mor blev fuldstændig elektrisk og skabte sig fuldstændig i telefonen, at det kunne de ikke gøre og hvad ville Britta sige osv.

Jeg sagde stille og roligt: Lige et øjeblik, jeg stiller lige om til Minna. Og så var det Minna's tur til at få en skideballe. Minna kunne så berolige hende med planerne, og da jeg sad lige bag ved Minna, fik jeg også kendskab til dem. Dette måtte jeg i lang tid høre for.

Da bussen kom, blev jeg løsnet fra radiatoren, men fik ikke lov til at gå alene. Oppe i bussen blev kæden gjort fast til hattehylden og dermed kunne jeg vandre rundt i bussen og gå på toiletet, uden at de behøvede at være bange for at jeg smuttede.

I bussen blev der straks serveret kaffe og en lille Cognac og derefter lidt øl og Gammel dansk. Første stop var Vejle, hvor vi skulle have nogle flere med, og derefter gik det mod Tyskland.

Ved grænsen var der indkøbsmuligheder og dette benyttede alle sig af, bare ikke lille mig, da jeg ikke havde en krone på lommen.

Men jeg skulle tisse og bad om at blive løsnet af håndjernene, men ikke tale om. Flemming Sand fulgte med på toilettet, og nu var han selv uden om det, hvis jeg kom til at tisse på ham.

Det gik ikke så galt, men inde i forretningen blev der gloet meget mærkeligt til os, da Flemming og jeg gik i samme håndjern. Det skal dertil siges at Flemming er en mand på omkring 120 kg. Og ham er der ingen der lige med det første vælter omkuld.

Da bussen igen kørte ringede jeg til Olsen, for at høre hvad han skulle lave om lørdagen. Det kunne nemlig godt være at jeg ønskede at han kørte mig til Sunds. BFC havde godt nok købt en togbillet til Herning, men den efterfølgende tidsplanen kunne jeg se, ville jeg have svært ved at overholde. Dermed kunne jeg stå af i Vøjens. Olsen sagde straks at det, skulle han nok.

Ved ankomst til Hamborg og til hotellet sagde Lars Fredskov, vi går lige op og drikker en enkelt på værelset. Vi havde ca. ½ time inden vi igen skulle stå klar nede i receptionen. Hvad Lars ikke havde fortalt var at det drejede sig om 2 1-liters øl. Men vi nåede det.

Derefter gik turen ud til spisestedet, hvor jeg stadigvæk var fæstnet til de kære håndjern og kæden.

Jeg sad ved samme bord som Jack og på et tidspunkt sagde jeg til Jack: Jeg tror jeg kan smutte uden at de andre opdager det. De er p.t. meget optagne med at snakke, drikke og spise. Det troede Jack ikke jeg kunne hvorpå jeg straks sagde: Så lad det komme an på en prøve. Og det var OK.

Og ganske rigtigt. De andre opdagede det ikke, og pludselig stod jeg på gaden i Hamborg uden jakke, men med håndjern og kæde om halsen. Først ventede jeg lidt udenfor spisestedet, men da der ingen kom, tænkte jeg at jeg hellere måtte gå ind igen. Men døren var låst, så det kunne jeg heller ikke.

Og dermed kom jeg på ideen om at tage toget tilbage til Danmark, selvom jeg ingen penge havde.

Jeg måtte prøve at lire en eller anden sindssyg historie af. Det var koldt og jeg anede ikke hvor jeg var. Jeg spurgte flere forbipasserende hvor hovedbanegården lå og jeg var på "rette spor".

Da jeg langt om længe havde fundet den, og havde undersøgt forholdene omkring køretider, måtte jeg også opgive den ide. Det sidste tog havde kørt for den aften og hvis jeg stadigvæk skulle gøre mig nogen forhåbninger om at komme til Danmark denne nat, så skulle jeg ud til den anden hovedbanegård, og det havde jeg p.t. ikke lyst til.

Idet jeg går ud af banegården kommer de andre tililende og så er der skideballe i luften. De havde været nervøst for, at der skulle være sket mig noget eller at jeg havde lagt mig til sove et eller andet mystisk sted, og på en eller anden måde følte de et eller andet ansvar for mig.

Men det var lykkedes mig at tage røven på dem.

Efter et par værtshusbesøg tog vi hjem til hotellet, hvor den stod på barbering af mine ben.

Og sikken et svineri. Men alle morede sig.

Næste morgen ukristelig tidlig stod Peter og jeg op og fik hurtigt lidt morgenkaffe, inden han vandrede med mig over til banegården.

De ville ikke risikere at jeg ikke kom med toget hjem til Danmark. Jeg fik også udleveret pung, nøgler samt billetter. Der foruden lånte jeg 20 DM af Peter til togturen.

Og så gik mod Danmark, efter en polterabend jeg aldrig vil glemme.

Undervejs kom jeg til at snakke med 2 interrailere der også var på vej hjem. Det var enormt hyggeligt at snakke med dem.

Jeg fik også ringet til Olsen og meddelt ham ankomst tidspunkt til Vojens. Ligeledes fik jeg ringet hjem til mor og far og meddelt dem at jeg dukkede op til Britta's fest.

Olsen stod klar på banegården i Vojens og så gik det mod Skrydstrup. Vi skulle lige have lidt morgenmad og så skulle de selvfølgelig også lige høre hvad der var sket i Hamborg. Derefter kørte vi til Herning, hvor jeg skulle hente min bil.

Derhjemme nåede jeg et hurtigt bad, fik pakket lidt tøj sammen og så gik det mod Esbjerg.

Men hvor var Atchara. Der herskede vild forvirring, og senere viste det sig, at Jim overhovedet ikke havde meddelt Atchara at hun skulle med mig til Britta's 30 års fødselsdag.

Vi fandt ud af hvor Atchara opholdt sig, så jeg kunne hente hende. Og alt imedens klokken spurtede.

Hjemme hos Jim og Bent skiftede Atchara til noget andet tøj, men hun anede stadig ikke hvad det i grunden var der skulle ske.

Derefter gik med meget stor fart mod Vamdrup og til forsamlingshuset.

Senere fortalte Atchara mig at hun havde været ked af det til festen. Hun var den eneste der ikke var i rigtigt festtøj, ligesom de andre, og dermed havde hun følt sig endnu mere udenfor.

Atchara fik mange blikke denne aften, for alle skulle jo se, hvem det var jeg skulle giftes med.

Det var en kanon fest med mange sjove oplevelser, men omkring midnat tog Atchara og jeg hjem til Britta og Erik. Jeg kunne simpelthen ikke mere. Natten i forvejen havde tappet så mange kræfter, og søvn, ja det var der jo også stor mangel på, hvilket betød at jeg trængte til at sove.

Næste morgen efter morgenmaden kørte vi til Esbjerg igen.

I den efterfølgende uge fik jeg bestilt tøj i lkast og langt om længe lykkedes det mig at finde et par sko til Atchara.

Det var også i ugens løb at menuen blev lavet lidt om. Jim ville gerne lave en thai forret og dette indvilligede kroen med til sidst.

Jeg begyndte også så småt at udfærdige takketalen til Atchara, familie og venner. Jeg havde planlagt at talen til Atchara skulle foregå på thai. Så forude ventede lidt af en opgave.

Om fredagen kørte jeg igen til Esbjerg. Vi skulle nemlig tidlig lørdag morgen køre til Aalborg.

Der ville Annette, Peter, Olsen og venner holde en fredsommelig polterabend for os begge to.

Atchara var ikke glad ved situationen, men tog dog med.

Vi startede oppe hos Annette og Peter, hvor der var mødt mange venner op, med et par øl for derefter at gå ned og få et spil bowling.

Efter bowling turen gik det om på den irske pub, hvor vi igen havde det hyggeligt. Da klokken nærmede sig spisetid blev vi inviteret med ud og spise. Vi spiste fond due. Det hele havde været smadder skønt. Stile og roligt, og kanon hyggeligt.

Søndag formiddag da vi skulle til at hjem, besluttede vi at køre ned til Durup for at besøge Senuan og Ib.

De var blevet giftet 1 år før os, og Ib havde mødt Senuan på samme måde som jeg havde mødt Atchara, og det kunne være meget sjovt at snakke med dem.

Samtidig tror jeg også at Atchara trængte til at få snakket lidt thai samt at få lidt ris at spise.

Vi havde en dejlig eftermiddag sammen, og hvor Ib og jeg havde mange fælles ting at snakke om.

Vi havde haft de samme ængstelser samt spekulationer, og kunne nu se tilbage på en tid der også havde givet så utrolig mange sjove timer.

Jeg vil sige det på den måde, at tiden ilede af sted.

Hen mod aften skulle vi til at køre mod Esbjerg, troede jeg, men Atchara bad om hun ikke måtte blive hos mig i Sunds, og selvfølgelig måtte hun det.

Jeg forklarede at jeg skulle på arbejde, men det betød ingenting.

Hun ville hellere blive hos mig end at skulle til Esbjerg igen.

Da vi kom hjem, var der kommet brev fra sprogskolen, om at Atchara skulle møde op den kommende onsdag til et møde.

Og nu passede det jo fint, at hun blev hos mig.

Atchara fik set min lille "ungkarle lejlighed", som det snart skulle vise sig, skulle fornyes med nye møbler.

I ugens løb lykkedes det mig også at leje et ekstra værelse, som stod tomt ved siden af min lejlighed, og som vi kunne bruge som soveværelse.

Mandag aften da jeg kom hjem, var gensynsglæden meget stor og Atchara havde i dagens løb set alle mine billeder igennem og havde mange spørgsmål til dem, og samtidig havde hun ryddet op.

Ligeledes havde hun lavet ønsker til hvordan hun kunne tænke sig lejligheden indrettet.

Atchara fik ringet til Jim og fortalt at vi først kom til Esbjerg igen om onsdagen, hvilket ikke helt passede Jim. Hvem skulle så passe lille Tim.

Men det var jo ikke Atchara's problem.

Om onsdagen var vi til møde på sprogskolen i Tjørring, og det forløb meget positivt.

Atchara skulle starte i skolen den 21. oktober.

På vej til Esbjerg holdt vi forbi BFC da vi skulle hente nogle store skåle med låg. Det skulle vi bruge til at fragte suppen fra Esbjerg til Ellum.

I Sdr. Felding gjorde vi stop for at få lidt at spise.

Og så gik det ellers mod Esbjerg.

Jim var så småt startet med at lave suppen, så nu tegnede dette også til at skulle gå på plads.

Jeg havde ellers haft mine bange anelser, om hun nu også fik det lavet.

Jeg blev nede i Esbjerg til torsdag formiddag, og inden jeg kørte hjem til Sunds, var jeg omme hos John i thai forretningen. Han skulle hjælpe mig med at oversætte min takketale til Atchara.

Jeg havde taget ferie fra og med om torsdagen og den efterfølgende uge efter brylluppet.

Om torsdagen fik jeg hentet mit tøj i Ikast, og dermed var det også klart.

Resten af torsdagen gik med at blive helt færdig til om fredagen hvor jeg kørte hjem til mor og far.

Elly og Eskild var også ankommet om fredagen.

Fredag nat var en mærkelig nat, hvor jeg spekulerede meget.

For mindre end 1½ måned siden var jeg ham, der kunne "tillade" mig hvad som helst. Der var aldrig nogen der sagde noget, og jeg var konstant enegænger.

Men nu 1½ måned senere skulle jeg giftes med en dejlig pige fra Thailand, og dermed skulle mit store ønske gå i opfyldelse, at blive gift med en pige fra Østen.

Lørdag morgen efter morgenmaden kørte jeg til Esbjerg, for at hente Atchara og suppen. Far og Eskild ville hente brudebuketten i Bredebro, og så skulle det hele nok komme til at hænge sammen.

I Esbjerg herskede der totalt kaos, og Atchara og jeg fik hurtigt pakket suppen og diverse tilbehør, og så ville vi videre. Vi havde på nuværende tidspunkt ikke behov for yderligere stressfaktorer.

Med os tilbage kørte Umarporn og Johnny, da Umarporn ville "pynte" Atchara, når hun var kommet i kjolen.

Vi fik afleveret suppen i Ellum og instrueret kokken hvordan det hele skulle varmes og så gik det hjemad til Lovrup.

Klokken var efterhånden blevet ca. 13.00 og efter lidt mad og en øl, begyndte vi at skifte tøj.

Og hold da kæft hvor var Atchara en pæn brud. Det var helt vildt. Kjolen hun havde lånt af Sau, var i ægte thai-silke med ufattelig mange hvide perler, og som i strimler hang ned af kjolen.

Omkring kl. 14.45 kørte vi mod Løgumkloster. Erik kørte med os i min bil, som far havde pyntet, uden at det ville komme til at skramme bilen.

Ved ankomst til Hanna's foto blev vi først budt på et glas champagne, for at falde lidt ned og dermed slappe af.

Hanna var helt vild med Atchara's kjole og fik lavet utrolig mange flotte billeder af os. Da fotograferingen var overstået, sad vi igen og fik et lille glas champagne. Hanna sagde at når vi kunne høre kirke klokkerne, så skulle vi til og af sted.

Og så kimedede kirke klokkerne. Erik holdt klar og kørte os op til kirken, hvor et andet bryllup lige var overstået, så der var trængsel for at komme op til kirkedøren, for køres helt derop det skulle vi.

I døren blev vi mødt af præsten, som bød os velkommen og sagde at det snart var så vidt. Vi havde sammen med præsten aftalt, at Atchara og jeg gik op til præsten sammen.

Og så startede kirkeorglet og op af gangen gik det i meget stille og roligt tempo. Præsten havde sagt:

Nyd det, det er en kæmpe oplevelse, og specielt i denne kirke.

Og jeg må indrømme. Det var en KÆMPE oplevelse. Men jeg må også erkende at jeg ikke så, hvem der var kommet.

Når Atchara skulle svare Ja gav præsten hende et meget lille forsigtigt nik, og det lykkedes 100 %.

Derhjemme havde jeg spurgt Atchara om hun nu kunne huske at sige JA på dansk og det svarede hun NEJ til på dansk.

OK. Så gik det nok ikke så galt.

Selve vielsen var som overstået på under 5 minutter. Sådan følte det i hvert fald. Og jeg må indrømme at jeg var glad for at vi havde valgt Løgumkloster kirke. Musikken og sangen i denne kirke var enestående og en kæmpe oplevelse.

På vej ud af kirken var jeg den stolteste og gladeste mand der længe er gået ud fra kirken. Det havde alt i alt været en kæmpe stor oplevelse.

Ude foran kirken fik vi så meget ris, at vi ville have haft nok til ca. 3 måneder, hvis vi havde fået det udleveret i en spand.

På et tidspunkt ville alle thai-pigerne gerne fotograferes sammen med os og med præsten inde i kirken, og det måtte vi så forhøre os omkring. Og det var helt OK. Det ville præsten gerne.

Derefter gik det af sted mod Ellum.

Indgangen var pyntet med en æresport og det så hammer godt ud.

En efter en ankom gæsterne og alt imedens hjalp Atchara med at pakke gaver ud. Og dem var der mange af.

Også fra BFC, venner og bekendte som desværre ikke var inviteret.

Jeg tror det var første gang Atchara i hendes liv hun havde fået så mange gaver. Og hun udstrålede en glæde, som ikke er til at beskrive.

Mor og far's venner havde i den sidste uge op til brylluppet lugtet lunt og til sidst ville mor ikke lyve for dem.

Det var i sig selv ikke noget hemmeligt bryllup, men vi ønskede ikke at alle mor og far's venner, skulle give en gave til os, som vi så efterfølgende "skyldte" noget.

I forbindelse med at forretten skulle indtages holdt jeg en lille velkomsttale og fortalte hvad menuen stod på, samt at når de "dryssede" krydderier på thai-suppen, skulle være opmærksom på at det ikke var salt og peber de arbejdede med, men at det drejede sig om knust chili.

Dette budskab var der ikke mange der forstod. Der var nogle der fik sig en vældig "halsbrand", der dog kunne slukkes igen. Men disse krydderier var meget stærke, hvilket alle bagefter måtte sande.

I løbet af aftenen kom der mange dejlige sange samt taler og inden jeg nåede at holde min takketale til Atchara på thai og efterfølgende på dansk, kunne Atchara ikke længere holde tårerne tilbage.

Grunden til at Atchara kom til at græde var fordi hun kom til at tænke på dem derhjemme i Thailand, og dermed hendes nærmeste familie. Her sad hun og var nygift, og hendes mor og far kunne ikke deltage i disse festlige begivenheder, som for hende var en kæmpe oplevelse og som jeg tror hun aldrig nogensinde vil glemme.

Min tale til Atchara var følgende:

Kære Atchara.

Du er den smukkeste brud jeg nogensinde har set og jeg håber du ligeså lykkelig som jeg er i dag. Jeg elsker dig utrolig højt og vil være dig en god ægtemand, og vil gøre alt for at du får det godt hos mig og i Danmark.

Min familie elsker dig af hele deres hjerter, du er velkommen i familien, du er nu en del af vores familie, og jeg glæder mig til at møde din familie i Thailand.

Min tale til Atchara kunne man se på Atchara havde vakt så stor glæde, at jeg også blev bedt om at sige den på dansk.

Der for uden holdt min mor en tale for første gang i hendes liv. Og den var tilmed rigtig god, så det var en kæmpe oplevelse.

Eskild holdt en tale og Bent holdt en tale, hvor han fortalte om Bandan i Thailand, Atchara's beslutning om at rejse til Danmark og mødet mellem Atchara og mig.

Det var ikke hele sandheden Bent fortalte, men det også lige meget. Det kom som tidligere nævnt ikke alle ved, hvordan Atchara og jeg havde mødt hinanden.

Efter maden dansede thai-pigerne en af deres traditionelle danse fra Thailand, hvilket var en kæmpe overraskelse for alle.

Vores musiker levede op til hendes rygte. Hun spillede af hel.... til.

Da vi havde spist og var klar til at danse, stoppede hun pludselig med at spille. Der var ingen ude og danse, og hvorfor skulle hun så spille.

Richard tog hende næsten "bogstaveligt" i røven og fortalte at hvis hun ikke kom i gang og det var nu, så ville han forsikre hende at det var sidste gang hun havde spillet til en fest.

Og dermed kom hun i gang igen.

Det skal siges at hun sad og drak ren snaps og ind i mellem en øl. Så man kan sige at hun var pisse fuld.

Da brudevalsen så blev spillet kl. 24.00 måtte Atchara og jeg begge på gulvet. Nu gik den ikke længere. Atchara havde vist nok aldrig før prøvet at danse, som vi gør heroppe i norden.

Men det gik utrolig fint.

Pludselig samlede folk omkring mig, og så var det slut med "de gamle strømper". De blev klippet over, og ikke nok med det, så gik de også i gang med mine underbukser.

Og pludselig havde jeg heller ingen underbukser på mere.

Dem tabte jeg i en dans med Umarporn, hvor de pludselig kom ud af det ene bukseben, til megen morskab for hele selskabet.

Som de sidste gik Atchara og jeg op på vores værelse, og der mødte vi en ny overraskelse. Sengen var fyldt af balloner.

Dette værk havde Richard, far, Eskild og Erik stået for. De havde haft en kompressor med, og havde på en eller anden måde skaffet sig adgang til værelset.

Vi fik smidt ballonerne ud af sengen, og fandt en lille seddel hvorpå der stod at værelset skulle afleveres pænt og rent, og uden rester af balloner. Derefter fik Atchara ringet til Thailand og snakkede med hendes moder, og der var meget at snakke om.

Derefter kunne vi gå til "ro".

Næste morgen gik vi straks i gang med at ødelægge balloner. Jeg fandt en lille søm i væggen, hvilket var en kæmpe lettelse. Da det var overstået, og vi kom ud til bilen fik vi et nyt chok. Bilen var total overmalet med læbestift på alle ruder.

Vi begyndte at køre, men jeg kunne ikke forstå, hvad der lammede sådant. Og det skulle jeg have fundet ud af. Der hang simpelthen jeg ved ikke hvor mange tomme dåser bagefter bilen, og det var dem der havde larmet. Jeg fik snoren bundet op og så kunne turen ellers gå mod Lovrup med nedsat sigtbarhed pga. læbestift på ruderne.

Efter morgenmaden hjalp Bjørn mig med at få rengjort bilen. Der var læbestiften og så jeg ved ikke hvor mange kilo ris der skulle støvsuges op.

Omkring middag kørte vi af sted mod Esbjerg. Atchara ville gerne besøge Umarporn.

Der var mange oplevelser som Atchara gerne ville dele med nogen, som kunne forstå hende, og hun havde virkelig oplevet meget indenfor det sidste døgn, som skulle fordøjes.

Om mandagen kørte vi ud til politiet i Tønder og fik klaret ansøgningen til hendes opholdstilladelse.

Om mandagen fik vi også pakket bilen med alle vores gaver, og så gik det af sted mod Sunds.

Nu trængte vi til at være alene.

Nu begyndte dagligdagen så småt og vi havde stadigvæk mange gøremål i forbindelse med brylluppet.

Jeg skulle have afleveret tøjet, Atchara's kjole skulle vi have sendt til Svendborg, Vi skulle have bestilt billeder fra fotografen og så skulle vi til at finde en daglig rytme, Atchara og jeg.

Vi startede med at købe nye møbler, hvilket vil sige et reolsystem, et spisebord og en seng, og Atchara var en flittig ommøblerer på hjemmefronten. Det var hver aften spændende at komme hjem og se hvordan det nu så ud.

Derefter fik jeg Atchara's rejse til Danmark betalt, og dermed var denne også ude af verdenen.

Da alt dette var på plads skulle vi til at forny Atchara's garderobe. Hun havde ikke rigtigt noget vintertøj, og det var efterhånden ved at være små koldt.

Julen nærmede sig og vi havde endnu ikke hørt fra Udlændingestyrelsen, men ansøgningen var sendt rettidig og det var det der talte.

Min julegave til Atchara var betaling af en gammel gæld i Thailand på ca. 7500,- kr. og dermed skulle Atchara ikke længere tænke på den mere.

I julen blev den kommende tur til Thailand også bestemt, og med os ville mor og far samt Tanja og Richard.

I mellem jul og nytår tog jeg mig sammen til at få ringet til kommunen. Jeg havde endnu ikke modtaget mit skattekort for 1997, og det kunne ikke passe, og jeg havde ikke lyst til at betale det hele i skat.

Da jeg ringede til kommunen var første kommentar også at selvfølgelig havde jeg fået tilsendt et sådant.

Men hun ville dog lige checke dette.

Det viste sig at jeg var "stemplet" som et "problem", men hun kunne ikke sige hvorfor.

Her kunne jeg hjælpe hende. Jeg forklarede at jeg var blevet gift med en thailænder, og at vi endnu ikke havde modtaget opholdstilladelsen, og at det højst sandsynligt var grunden til problemerne.

Og ganske rigtigt. Det var grunden, men hun ville straks gå i gang med at se på sagen og sagde at jeg skulle ringe dagen efter.

Jeg ringede dagen efter, og der var ingen løsning på sagen før Atchara havde fået opholdstilladelse.

Vi var strandet i et "hul" i deres programmer, hvor der ingen løsning fandtes.

Men dette ville hun tage sig af.

Jeg fik hende forklaret problemet med skattekortet, og at jeg ikke havde "lyst" til at betale hele min løn i skat, og det kunne hun da godt forstå.

Vi aftalte midlertidigt at hun ville udskrive et skattekort til mig med 1996 oplysningerne på. Det var godt nok imod reglerne, men hun ville gerne hjælpe mig.

Allerede ugen efter kom Atchara's opholdstilladelse, og det viste sig at hun ret kraftigt havde rykket Udlændingestyrelsen for opholdstilladelsen, grundet skattekortet.

Og dermed fik jeg et rigtigt skattekort, og Atchara fik opholdstilladelse.

I starten af januar 1997 udskiftede jeg min dejlige bil med en lille Toyota Starlet. Et eller andet sted skulle vi til at spare på budgettet, og her var en åben mulighed.

Vi fik også lavet ansøgning om opholdstilladelse / indrejsetilladelse til Tyskland, så vi kunne køre en tur til Tyskland.

I den efterfølgende periode var Atchara og jeg meget ude og se os omkring. Atchara ville gerne lære noget om Danmark, og var efterhånden blevet så god til dansk at hun kunne snakke med folk, bare de "selv gad" snakke langsommere end normalt. Ordbøgerne var dog stadig flittigt i brug og var stadig altid med os.

Vi besøgte bl.a. Brunkulslejrene i Søby, hvor vi også besøgte museet, og Atchara var mægtig interesseret i at se og høre om det land hun nu skulle bo i.

Vi besøgte Himmelbjerget, for at bestige Danmarks højeste "bjerg". Vi var til barnedåb hos Sirilak og Arne i Farsø.

Og ikke at forglemme. Vi var hjemme og arbejde i træ hos mor og far, og Atchara knoklede som en hest. Hun havde det i hvert fald ikke godt dagen efter. Hun var øm i hele kroppen.

Dagen efter var vi i Tyskland på besøg hos min moster og onkel sammen med mor og far, hvor Atchara nok følte sig lidt som at være udstillet. De "gloede" på hende som havde de aldrig før set en dejlig thai pige.

Atchara's dansk var nu efterhånden ved at være så godt, at hun virkelig havde fået blod på tanden og ville være bedre.

Hver aften knoklede hun med bøgerne og ind i mellem så meget at hun kunne finde på at græde, når det ikke ville lykkes.

Vi afsatte 1 time hver aften til gennemgå næste dags lektie.

Det betød også at Atchara var langt foran de andre og måtte skifte klasse op til flere gange, da hun havde overhalet dem.

I foråret besøgte vi Sau og Kenneth i Svendborg, hvor vi var ude og se Egeskov slot og havde en forrygende eftermiddag.

Vejret var godt og vi fik vandret godt og grundigt rundt i parken,

Til sidst var vi på legepladsen, hvor de voksne boltrede sig mere end børnene.

Til mors fødselsdag den 30. april var vi alle inviteret med i Legoland.

Tanja og Richard kunne af en eller anden grund ikke deltage, men resten af familien var der, og vi havde en fantastisk sjov eftermiddag.

Jeg tror vi fik prøvet alt det der var værd at prøve.

Atchara fik vældig fortalt far omkring nedenstående og at det var en kopi fra Thailand, som hun nok skulle vise ham, når vi kom til Thailand.

Forberedelserne til Thailands turen, var at tage sin begyndelse.

Der var mange ting der skulle planlægges. Bl.a. skulle vi vaccineres og det var lidt af en opgave. Atchara var hundeangst for sprøjter, men det blev vi nødt til at skulle have overstået.

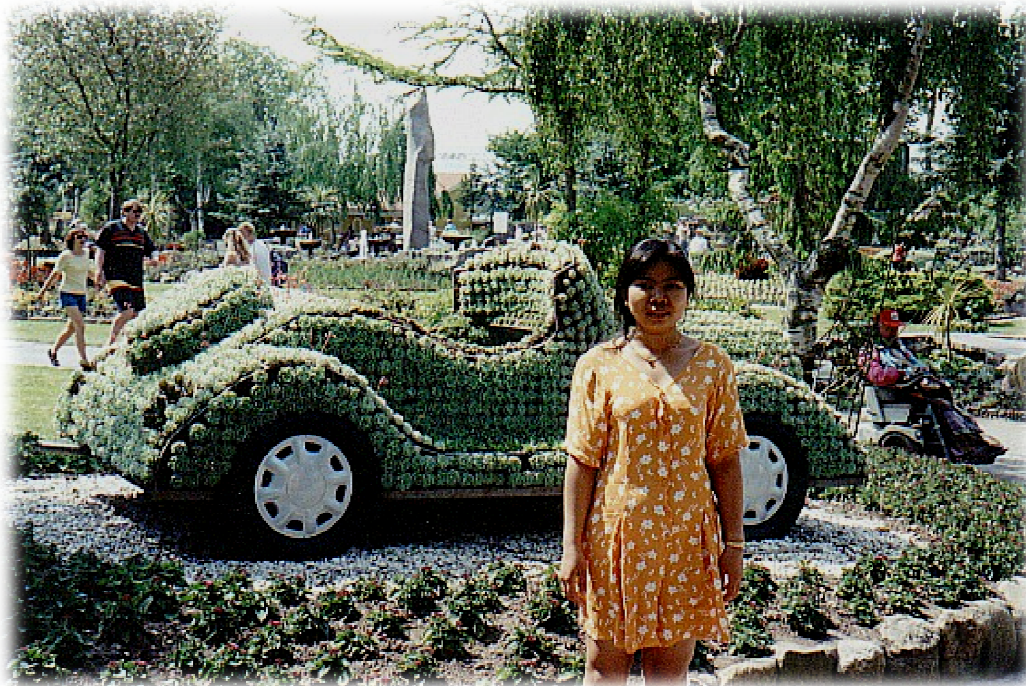
Billetterne skulle bestilles og det hele skulle gerne hænge sammen.

Der ud over skulle det hele selvfølgelig planlægges og koordineres sammen med Atchara's familie.

Senere på forsommeren kørte vi en tur sammen med Nitaya og Bent fra Sdr. Felding til Jesperhus Blomsterpark på Mors.

Nitaya, havde Atchara lært at kende på sprogskolen, og kom utrolig godt ud af det med hende, og så kom hun også fra Thailand.

Vi havde en dejlig dag, med masser af skæg og ballade.

I foråret opsagde jeg mit samarbejde med marinehjemmeværnet på grund af uoverensstemmelser med hensyn til min uddannelse i marinehjemmeværnet. Her havde jeg i ca. 10 år brugt næsten 1-2 uger, hvert eneste år af min sommerferie til at uddanne mig til fartøjsfører, hvilket også lykkedes.

Det eneste jeg manglede var en ud checkning, hvilket vil sige at jeg overfor en uddannelsesofficer skulle bevise at jeg kunne sejle et skib, og så kom man fra Århus og sagde at min uddannelse pludselig var blevet for gammel, og at jeg skulle bruge 2 uger mere på uddannelse for at kunne blive autoriseret fartøjsfører. En uddannelse jeg tidligere havde bestået uden problemer.

Og dette var dråben der betød et endeligt stop med marinehjemmeværnet. Et sted hvor jeg havde haft så mange gode og sjove timer sammen med venner. Men disse gode minder er der heldigvis ingen der kan tage fra mig.

Og så oprandt Atchara's fødselsdag endelig.

Og vi havde inviteret hele familien til frokost i Sunds. Og vi kunne lige være der. Atchara havde lavet alle tiders frokost og efter frokosten havde vi i invitationen skrevet at vi ville køre en tur til Himmelbjerget. Så sagt så gjort. Undervejs skulle vi så indtage den medbragte kaffe og en enkelt pilsner.

Vi havde simpelthen en fantastisk eftermiddag, hvor jeg tror alle hyggede sig.

Desværre var det lidt koldt, men vi klarede os.

Oppe på Himmelbjerget fik vi vores medbragte øl og vand, hvorefter turen gik ned til Hjejlen og for at gå en lille tur langs med vandet.

Og selvfølgelig skulle der samtidig også kravles rundt i bakkerne. Hvorfor tage den nemme vej, når det kunne gøres besværlig.

Derefter gik turen igennem Ry og om til Silkeborg hvor vi på en meget stor rasteplads fik vores medbragte kaffe.

Nu hvor Atchara's fødselsdag var godt overstået, kunne vi 100 % begynde at tænke på den kommende tur til Thailand, og vores bryllupsfest i Bandan, som nu var indenfor rækkevidde.

Og dog.

Vi havde hele foråret gået og set på huse forskellige steder indenfor en fornuftig radius af Herning, hvilket vil sige Ikast, Herning, Sunds, Tjørring og Snejbjerg og kunne ikke finde noget der passede til tegnebogen.
Vi ville få alt for lidt hus til en fornuftig pris.

Vi begyndte derfor at se på huse lidt længere fra Herning, hvilket vil sige Kibæk og endda helt ned til Sdr. Felding.

Langt om længe lykkedes det at finde et fornuftigt hus i Sdr. Felding. Vi kunne få et forholdsvis stort hus (ca. 120 m²) til billige penge (ca. 510.000,-).
Og sådan blev det.

Vi købte huset og skulle flytte ind når vi kom hjem fra Thailands turen, hvilket vil sige den 1/8-97.

Og nu var vi klar til vores velfortjente ferie i Thailand.